Crimele comuniştilor evrei comise împotriva românilor în 1940

25 ianuarie 2008

Crimele şi ororile comise de comuniştii evrei împotriva românilor este un subiect care descrie atrocitățile şi trădările făcute de comuniştii evrei împotriva românilor în perioada evacuării din Basarabia şi Bucovina în special in vara lui 1940. Aceste fapte sunt parte a Holocaustului Rosu.

Subiectul pune in context istoric problema revizionismului istoric iudaic. Acesta nu incetează să rescrie istoria românilor in funcție de interesele străine românilor. Inventând antisemitisme false, apoi pictând pe români in culorile mincinoase ale unui oprobiu dezlănțuit contra unui neam intreg revizionismul istoric iudaic neagă Holocaustul rosu prin care zeci de milioane de crestini dintre care peste două milioane de români au pierit sub bolsevici, condusi de cadre iudaice.

Scriitori de rea credință au putut descrie, pentru a ilustra minciuna că România ar fi "ucis, ucis, ucis", jandarmi români operând in teritoriile ocupate de teroarea horthystă! Când minciuna lui Elie Wiesel este dezvăluită de Eugen Ionescu in direct la televiziunea franceză, acuzatorul incepe să oscileze si se dă singur in vileag declarând sforăitor că "oricum ascultătorii nu se preocupă de istorie". Ei bine, istoria preocupă intens pe români, care, desi iartă crestineste, au suferit prea mult pentru ca să uite vreodată :[1] Trebuie precizat că NV Transilvaniei a fost sub ocupație maghiară ca urmare a Dictatului de la Viena, din 30 august 1940 si până la 25 octombrie 1944, ziua când Transilvania este eliberată in intregime[2].

CUPRINS

1 Context istoric
2 Desfăsurarea evenimentelor
3 Faptele
4 Note şi Bibliografie

Context istoric

Încă din vremea lui Mihail Kogălniceanu, numărul tot mai mare de refugiați evrei care se agitau pentru denigrarea României prin Alianța izraelită au obligat instituțiile democratice ale țării să ia act de efectele dezastruoase ale trădării neamului românesc de către acesti refugiați. Pentru economia românească, dinamica ieşirilor de capital sub controlul noilor refugiați (atingând intr-o singură generație numărul de câteva sute de mii) se făcea tot mai simțită. Situația era fără ieşire mai ales din cauza intervenției conjugat anti-românesti a puterilor străine, manipulate de Alianța izraelită. În fine, prin arendarea pământurilor moldovenești în mod concentrat sub controlul acestor refugiați, care au folosit sălbăticie contra țăranilor români, s-a ajuns la marea răscoală din 1907, in urma căreia mii de români şi-au pierdut viața.

Winston Churchill a explicat într-un articol faimos din anii 1920 că evreimea organizată s-a divizat in timpul primului război mondial intre **bolşevism** (ale cărui ravagii acum la aproape

optzeci de ani de la evenimente se pot măsura în zeci de milioane de victime şi un atac fără precedent impotriva creştinismului) şi **sionism**, care este o miscare ideologică fascistă, rasistă si de purificare etnică[3].

Ambele grupuri de ideologi, agenţi şi terorişti au trădat statul român, care le oferise protecţie şi adăpost timp de multe generaţii.

Bolsevicii, luptând direct şi fără oprire contra românilor, prin sabotarea Unirii, prin uneltiri şi prozelitism, au ameninţat fiinţa naţională românească, statul naţional român, biserica naţională, şi civilizaţia creştină. Pentru a înţelege acest fapt este suficient a constata dezastrul programat al creştinilor în Rusia bolşevizată, unde milioane de creştini au fost martiri, apoi toate bisericile au fost desacrate sau distruse, în timp ce nici o sinagogă nu a fost atinsă.

Sioniştii urmăreau ruperea unei părţi din teritoriul naţional român şi vinderea lui prin alipirea de imperiul bolşevic. Prima incercare istorică a evreilor de a se regrupa a fost în Basarabia românească, pe care cetăţenii români evrei basarabeni, trădând interesele ţării, au făcut totul pentru a o aduce sub bolşevici, chiar sub numele de Republica Socialistă Sovietică Evreiască[4][5][6].

Desfăşurarea evenimentelor

Potrivit istoricului Dinu C. Giurescu, trupele sovietice intră în Basarabia şi Bucovina, "încă din noaptea de 27 spre 28 iunie", la ora 3 a.m., străpungând teritoriul românesc prin cinci puncte. În acelasi timp, grupuri specializate organizează acţiuni antiromâneşti in vederea creării panicii, dezorganizării şi confuziei generale. Astfel de acţiuni au loc in orasele: Chisinău, Cernăuţi, Soroca,Tighina, Reni. Starea de spirit a populaţiei basarabene, incă de la inceputul evacuării armatei, administraţiei si civililor români, este consemnată de sursele sovietice astfel: *"...ruşii indiferenţi; evreii aclamă intrarea Sovietelor în Basarabia. Românii de la sate surprinşi de evenimente, nu înţeleg ce se petrece".* Documentele strânse arată că *"actele de agresiune şi batjocorire"* intreprinse împotriva armatei române care se replia începând cu data de 28 iunie 1940, au fost iniţiate şi desfăşurate de armata sovietică în colaborare cu bandele formate mai ales din minoritari, *"între care şi o sumă de evrei"*[7].

Faptele

In timpul celui de-al doilea război mondial doar mareşalul român Ion Antonescu, ministrul de externe Mihai Antonescu, si Miscarea Legionară i-au susţinut pe sionisti, preferând să-i vadă pe cetăţenii români evrei mai degrabă plecaţi din România in Palestina decât rămasi, ca să fie trădători, activi in chip de agenţi comunisti ai puterilor străine cu care România era in război. România este astfel singura ţară care nu a deportat pe evrei[8], [9], [10] un număr considerabil dintre acestia regăsindu-se in Palestina.

Desi au fost număraţi printre victime de mai multe ori de holocaustologii ce folosesc incă mijloacele de propagandă comunistă, chiar aflându-se, prin aceasta, in plin negaţionism al holocaustului rosu (al căror teoreticieni si practicieni erau ca fosti profesori de marxism) evreii români după invazia sovietică erau mai numerosi decât inainte de război! [11]. Un autor sionist deosebit de discreditat de poziţia sa manifest anti-românească este Matatias Carp. Cele trei volume sub semnătura sa sunt singura sursă de date privind populaţia evreiască, secret de stat. Lucrarea sa este publicată imediat după invazia sovietică, in acest context, pentru a fi citată in extenso azi, la peste 60 de ani de la evenimente… Mai mult, istoricul Dinu C.

Giurescu remarcă faptul că cele trei volume scoase in 1947 la Bucuresti, de către Matatias Carp, sunt "fără trimiteri la fondurile de arhivă"[12].

Alexandru Safran, fost rabin sef, intr-o declarație din 1946 recunoaste faptul că anexarea Basarabiei si Bucovinei de Nord de către sovietici *"a fost intâmpinată cu bucurie de unii evrei din aripa stângă si comunisti"*.

In timpul evacuării din Basarabia si Bucovina de Nord a armatei române si a populației refugiate române, provocată de ultimatumul din 26 iunie 1940 prin care Uniunea Sovietica a cerut României cedarea acestor provincii amintite, populația evreiască de aici a inițiat si desfăsurat o serie de manifestări si asasinate antiromânesti:

- **uciderea si batjocorirea ofițerilor şi militarilor români;**
- **jefuirea si maltratarea refugiaților români;**
- **asasinarea oficialilor români din diferite instituții publice si devastarea acestora;**
- **distrugerea si denigrarea insemnelor oficiale românesti**

[13].

Aceste fapte grave antiromânesti nu au fost intâmplătoare, ci ele au fost programate si organizate cu mult timp inainte, existând in Basarabia 118 organizații teroriste si un Plan de bolsevizare a României in care comunistii evrei erau implicați foarte mult[14].

Incepând cu data de 28 iunie 1940, evreii de pe tot cuprinsul Basarabiei si Bucovinei de Nord si-au manifestat bucuria că au devenit cetățeni sovietici, unii dintre ei s-au inarmat si fluturau niste liste negre dorind să-i pedepsească pe cei notați acolo. Aceste liste negre vor fi folosite mai târziu pentru denunțarea românilor care erau considerați "trădători de țară" față de Rusia, intre ei si mulți membri ai Sfatului Tării. Alte liste destinate execuțiilor au fost redactate chiar de intele ctualii evrei comunisti ca: avocat Carol Steinberg, avocat Etea Diner, dr. Dorevici. Mai mult, avocatul evreu Steinberg, a condus un grup de evrei ce loveau cu pietre armata română aflată in retragere[15].

La Cernăuți, imediat ce a fost anunțat ordinul de evacuare, evreii au inițiat si desfăsurat acțiuni antiromânesti: au rupt si scuipat steagurile tricolore românesti, iar pe monumentul Unirii au pus steagul rosu sovietic. După ce au vandalizat insemnele oficiale românesti, evreii au distrus crucea de pe catedrală si *"au inlocuit-o cu steagul rosu si portretul lui Stalin"*. Au mai fost consemnate devastări si impuscături. Tot la Cernăuți, evreii si puscăriasii eliberații, i-au atacat pe românii care se refugiau, jefuindu-i si maltratându-i. Preotul bisericii catolice si câțiva gardieni au fost impuscați de evrei. In timp ce preoții si teologii români erau maltratați iar militarii umiliți de evrei, alți evrei de pe margine stăteau si fotografiau aceste scene.

Ziarul "Universul" relatează faptul că populația ucraineană din Cernăuți a manifestat un comportament corect față de populația românească ce se refugia, in timp ce populația evreiască a avut o atitudine atât de neomenească incât i-a revoltat si pe comandanții armatei de ocupație rusesti.

La Chisinău, evreii plasați in intersecții au atacat refugiații români si i-au jefuit, ba mai mult, au aruncat atât asupra lor cât si asupra militarilor români aflați in retragere, cu pietre, cu oale cu apă clocotită, si conținutul oalelor de noapte. Sub protecția unor soldați rusi, evreii au batjocorit militarii din armata română, ofițerilor fiindu-le smulse tresele, iar unor ostasi li s-au

tăiat nasturii de la pantaloni, după care intr-o primă fază li s-a dat drumul in hohote de râs, pentru ca mai apoi, să fie luați de soldații rusi.

In momentul aterizării la Chisinău a unui grup de 20-30 de avioane rusesti, *"imediat evreii au arbora drapele rosii"* si au inceput să manifeste pe stradă. Lor li s-au alăturat si comunistii proaspăt eliberați din inchisoarea locală. Impreună, "manifestanții evrei si comunistii" au strigat lozinci antiromânesti si defăimătoare la adresa armatei române: "Jos Armata Română!", si impotriva regelui, "Jos Carol!", precum si de susținere a ocupantului sovietic "Trăiască Stalin si Armata Rosie!". De asemenea, ei au blocat străzile, nepermițând refugiaților români accesul spre gară. Incercând să facă ordine pentru ca populația să poată ajunge la gară si să se refugieze, comisarii Pascu Nicolae, Mateescu Constantin, Severin si Stol, au fost prinsi de evrei si executați prin impuscare in pină stradă. Alte incidente s-au inregistrat pe strada Alexandru cel Bun, unde funcționarii români refugiați care doreau să ajungă la gară au fost opriți de "o masă compactă de evreis i rusi" care postându-se pe trotuare amenințau si aruncau cu pietre.

La Soroca, primăria si poliția au fost ocupate de evreii comunisti aflați sub comanda avocatului evreu Michel Flexer (Flexor). La poliție, acesta a ținut un discurs prin care a defăimat autoritățile si administrația românească, apoi i-a asasinat pe comisarul Murafa si pe ajutorul acestuia Eustațiu Gabriel in fața statuii Generalului Poetas.

A fost jefuit tezaurul administrației financiare, din camionul in care era transportat iar Dirigintele Oficiului Postal, Vartolomei, avocatul Gheorghe Stănescu si locotenentul Pavelescu, insoțit de mai mulți subofițeri au fost prinsi de evrei si li s-au rupt galoanele. Administratorul Ion Gheorghe si căpitanul Georgescu au fost impuscați. Pavelescu si Vartolomei au scăpat dând 50-60 de mii de lei unor evrei. Subofițerul Ene a fost impuscat pe la spate in timp ce incerca să fugă, iar avocatul Stănescu a fost coborât din masină si împuşcat de avocatul evreu Pizaresky Alexandru.
Maiorul Virtic Gheorghe comandantul jandarmilor din Soroca si căpitanul Ramadan, dorind să plece cu o masină au fost prinsi de evrei, au fost dezarmați si li s-au rupt galoanele. Preoții care voiau să se refugieze din oras au fost opriți de evrei si intorsi din drum.

La Vijnița, cei care au provocat dezordini au fost evreii comunisti cărora li s-au alăturat si ucrainenii. Astfel, seful sanatoriului din localitate, dr. evreu Winer a rupt drapelul românesc, păstrând numai fâsia rosie pe care si-a legat-o peste piept strigând că "a sosit ceasul evreilor". Tot el a interzis personalului românesc să părăsească sanatoriul. In momentul intrării armatei sovietice in oras, aceasta a fost asteptată de populația evreiască in frunte cu evreul Satran. Perceptorul si preotul au fost atacați si jefuiți de un grup de evrei condus de avocatul Raufberger.

Fapte grave s-au mai inregistrat la Românesti in județul Lăpusna, unde elevii evrei i-au agresat pe profesori, la Reni unde s-au inregistrat incidente intre evrei cu banderole rosii pe mâini si autorități, la Tighina unde jandarmii români au fost dezarmați de evrei, si li s-au luat si uniformele, si la Cetatea Albă unde evreii au dat foc la primărie. La Lipcani, peste Prut de Rădăuți, evreii strigau "Trăiască Rusia Sovietică si Stalin!"

In data de 29 iunie 1940 regele Carol al II-lea isi notează in jurnalul personal *"că mai ales evreii"* sunt cei *"care-i atacă si-i insultă pe ai nostri"* si că acestia i-au batjocorit pe ofițerii români.

Presa străină relatează si ea despre cele intâmplate in Basarabia si Bucovina de Nord: Corriere della Serra scrie că in ziua de 29 iunie aproximativ 3000 de evrei care au trecut pe la Reni in Basarabia au atacat atât refugiații civili, cât si armata română pe care i-au bătut cu pietre, i-au impiedicat să-si continuie drumul, i-au jefuit, le-au luat armamentul si le-a distrus mijloacele de transport. Mai mult chiar, căutau să-i instige si pe localnicii români impotriva acestora. Si Gazzeta dell Popolo confirmă situațiile grave create de evrei consemnând că la Galați, comunistii evrei locali impreună cu cei veniți din alte părți, au provocat dezordine, atacând forțele de poliție si garnizoana, rezultând 15 morți. Tot Gazzeta dell Popolo vorbeste si despre Cernăuți arătând că după evacuarea militarilor români, evreii in număr de câteva zeci de mii, după ce au comis numeroase delicte, au eliberat deținuții din inchisori, i-au inarmat si *"au inceput cu furie să masacreze pe românii aflați pe străzi, au jefuit băncile, casele particulare, au incendiat bisericile si palatele".* Corriere della Sera relatează si el despre cele intâmplate la Galați vorbind despre faptul că evreii veneau din toate părțile la Galați pentru a trece in Basarabia si după ce i-au dezarmat pe soldații din gardă, au atacat orasul, trăgând nebuneste, devastândvitrinele si agresând cetățenii români.

Notele făcute de armata română constată la data de 30 iulie 1940 că evreii din Basarabia nu s-au refugiat şi că au rămas, instigând la acțiuni antiromânesti si făcând manifestații comuniste. Refugiații din Basarabia au declarat că cei care le-au făcut greutăți pe parcursul evacuării au fost comunistii locali, in majoritate evrei si că acestia i-au torturat, i-au lovit cu pietre, le-au jefuit bagajele, i-au impiedicat să se deplaseze, le-au luat animalele si le-au devastat vehiculele folosite pentru deplasare.

La Chisinău, incă inainte de apariția trupelor rusesti, evreii din baroul local si-au legat la mâini banderole rosii si i-au supus pe funcționarii români la tot felul de violențe. In toate gările de la chisinău si până la Ungheni, bandele de evrei inarmați cu pistoale si bâte loveau populația română pentru a o impiedica să urce in trenuri. Si in Bucovina, la Cernăuți, inainte de intrarea soldaților sovietici, evreii au făcut manifestații antiromânesti, au devastat biserici si au asasinat personalități românesti si ofițeri. Se mai raportează că un grup de evrei comunisti cu vârste de 15-16 ani au săvârsit crime si acte de barbarie, ucigând soldați, ofițeri si jandarmi români cu propriile baionete, după ce inițial ii dezarmaseră. Tot la Cernăuți, grupuri de muncitori au devastat clădiri si cămine studențesti, au eliberat deținuții din inchisori si au maltratat armata si populația română care se refugia.

La Stampa din ziua de 1 iulie 1940 prezintă articolul "Ororile si devastările comise de evrei in Basarabia si Bucovina" in care vorbeste de manifestările de bucurie ale evreilor față de armata de ocupație sovietică si consemnează faptul că la Cernăuți s-a constituit un guvern provizoriu din evrei comunisti. Acelasi gen de inițiative a avut loc si la Reni, Ismail, si in alte locuri.

O notă a armatei din 1 iulie 1940 confirmă faptul că incă inainte ca armata sovietică să-si facă apariția, populația evreiască din Cernăuți a devastat bisericile si i-a asasinat pe mulți dintre sefii autorităților locale. Se raportează si că Brigada de Cavalerie aflată sub comanda domnului Postelnicu a trecut cu greu Prutul, având lipsă ofițeri si soldați precum si echipament din cauza greutăților, sicanelor si umilințelor la care au fost supusi de către armata sovietică in colaborare cu bandele de civili formate din "bolsevici si jidani".

O sinteză a zilei din 2 iulie 1940, arată că evreii au organizat in diferite orase comitete revoluționare in vederea preluării puterii. La Cernăuți, evreul Salo Brul a devenit comisar al poporului, primar si viceprimar sunt tot doi evrei, Glaubach si respectiv Hitzig, iar prefect este evreul Meer. Sovietul comunal din Chisinău, este condus de un evreu originar din Husi, si

anume, avocatul Steinberg. Comitetul local infiinţat la Chilia Nouă il are ca sef pe un evreu medic din oras, dr. Rabinovici. La Soroca este indicat ca fiind *"conducătorul acţiunii teroriste"* un evreu gardian public in serviciul poliţiei locale, pe nume Leizer Ghinsberg. Alţi doi evrei fosti ziaristi la Adevărul si Dimineaţa au luat posturi importante in Basarabia. Ei sunt Terziman si Cândea.
Sunt consemnate atentate si asasinări impotriva oficialităţilor si impotriva românilor civili, din partea evreilor comunisti. Bandele evreo-comuniste din Chisinău futurând steaguri rosii, acţionau in gări pentru a-i determina pe călători să coboare din trenuri. Refugiaţii români care nu puteau să se apere au fost jefuiţi de acestia, si doar cei care au avut arme au putut să le respingă atacurile. Tot la Chisinău, intervenţia unui detasament de jandarmi i-a salvat pe studenţii teologi de a nu fi linsaţi de o bandă de evrei comunisti, asta după ce jandarmii au fost nevoiţi să facă uz de armă. Insă doi inspectori financiari, Preotescu si Pădureanu, nu au mai putut fi salvaţi, fiind impuscaţi. De asemenea, teroristii evrei i-au mai ucis pe perceptorul si notarul din Ceadâr-Lunga, judeţul Tighina, pe preotul Bujacovski din Tighina, pe fostul senator colonelul Adamovici, pe seful poliţiei din Abaclia, tot din judeţul Tighina. La Cazaclia si Ceadâr-Lunga au mai fost omorâţi notari, preoţi si poliţisti. Evreii din Reni, ce purtau banderole rosii, i-au impuscat pe doi marinari români, ceea ce a determinat o ripostă a autorităţilor si au fost lichidaţi, in urma confruntărilor, circa 15-20 de evrei comunisti.

Fapte atroce s-au petrecut la Cetatea Albă, unde preoţii au fost schingiuiţi de bande comuniste de evrei. Preoţilor le-au fost arse bărbile cu ţigări aprinse, iar bisericile au fost devastate. La Cernăuţi, bandele de evrei au atacat cu pietre două autocare cu soldaţi români, iar atacul lor a fost respins numai prin folosirea armelor.

La Brăila, fraţii Birnbaum amenintau că "multora dintre români le-a sunat ceasul" si că ei ii au pe câţiva in vedere pentru ca să se răfuiască cu ei. In alt caz, o persoană pe nume Iancu, zis si Jean, amenința si el că in scurt timp pe Palatul Regal va flutura drapelul rosu sovietic.

O telegramă din data de 3 iulie 1940, venită de la graniţă, informează că populaţia evreiască manifestă o atitudine ostilă tot mai pronunţată in zona Prutului si că acest fapt face ca localităţile locuite de evrei să fie focare comuniste periculoase.

Ziarul maghiar Pesti Ujsag din 3 iulie 1940, scos la Budapesta, face referire la "presa italiană care condamnă uneltirile evreilor din România" arătând că ziarele italiene consemnează că "Evreii au provocat incidente sângeroase prin atitudinea lor provocatoare ".

Alte informaţii transmise de armată relatează că la Cernăuţi au fost vandalizate mai multe biserici, printre cea mai importantă Sf. Nicolae. La Bolgrad, evreii comunisti care manifestau pe străzi, purtau steaua evreiască in 6 colţuri si o banderolă rosie. Un grup de evrei a atacat cu focuri de armă depozitul de muniţii din Rădăuţi, insă atacul a fost respins de către gardă, iar atacatorii s-au retras lăsând doi morţi in urmă. Acţiunea de asasinare a românilor din orasul Cetatea Albă a fost condusă de evreul Abram Carolic. Intre victime, au fost protopopul judeţului Crisan Folescu, preotul Petru Siniţă, seful gării si ajutorul acestuia. Tot la Cetatea Albă, evreii comunisti au oprit un tren si au incercat să dezarmeze un divizion de artilerie, si numai intervenţia sovieticilor a impiedicat acest lucru. Si la Volintiri, grupurile de evrei comunisti i-au terorizat pe români, fiind ucise mai multe persoane printre care grefierul Stirbu Iosif. La Bălţi, bandele de evrei au creat panică printre românii care se refugiau, fiind trase focuri de armă asupra lor. Tot in acest timp, au fost rupte crucile bisericilor si arborate in locul lor, steagurile rosii sovietice. La Chisinău, ziarele Sovietskaia Bessarabia si Bessarabskaia Pravda scoase de ocupaţia sovietică, sunt conduse de redactori evrei. La Ismail, morarii si

brutarii evrei au instigat bandele de teroristi evrei impotriva manutanței locale răspândind zvonul că armata a rechiziționat făina. Au fost asasinați lt. Alexandrescu si plt. mj. Jianu. Manipulați de instigările evreo-comuniste, la acțiune au participat si soldați aparținând manutanței. La Reni, un grup de comunisti evrei impiedică populația ce dorea să se imbarce pe vaporul Carpați pentru a se refugia in țară, lovindu-i cu bătele. Vaporul a reusit totusi să plece doar după ce s-au tăiat parâmele de ancorare.

In comuna Ashita, evreii au impuscat in picioare doi soldați români care rămăseseră in urmă. La Chilia Nouă, bande de evrei comunisti au devastat bisericile, au arborat steaguri sovietice pe instituții si au impiedicat populația românească să se refugieze.

Un soldat originar din Piatra Neamț, care era rănit a fost ingropat de viu, la ordinul si sub indrumarea comisarilor sovietici evrei, care au ignorat rugămințile acestuia de a nu fi ingropat pentru că avea acasă 4 copii.

Un alt soldat român care era bolnav, si care era transportat cu o căruță a fost impuscat pentru că agresorii voiau căruța. Cererile ofițerilor români de a le lăsa acea căruță pentru a putea transporta soldatul bolnav, nu au fost luate in seamă, si unul dintre agresori a tras câteva gloanțe sfărâmându-i țeasta.

Note şi Bibliografie

1 – Elie Wiesel, contra intereselor României, Teofil Ivanciuc, p.18
2 – Cronologie privitoare la membrii familiei regale. Cronologia se bazeaza pe cartile “Istoria Romanilor de la origini pana in prezent” de Vlad Georgescu, ed. Humanitas, Bucuresti 1992 si “Monarhia in Romania 1866-1947″ de Ioan Scurtu, ed. Danubius, Bucuresti 1991, si pe presa romana de dupa 1989<
3 – Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People, nr. din 8 februarie 1920, al ziarului “Illustrated Sunday Herald”
4 – Numeroase surse din arhivele locale
5 – Secretul sabiei de foc, Radu Mihai Crisan, p. 56
6 – Săptămâna Rosie (Ediția august 2006), Paul Goma, p. 154
7 – Evreii din România (1939-1944), Dinu C. Giurescu
8 – A Study of History, 12 volume, Oxford University Press
9 – Surse evreieşti
10 – Rabinul Clujului Moshe Carmilly
11 – Ioanid, Carp
12 – Evreii din România (1939-1944), Dinu C. Giurescu
13 – Cercetarea are la bază: rapoarte oficiale ale armatei române, articole din presa vremii, jurnale personale ale oficialilor si civililor, mărturii, toate prezentate in eseul “Săptămâna Rosie” de Paul Goma
14 – Săptămâna Rosie (Ediția august 2006), Paul Goma, p. 94-96
15 – Săptămâna Rosie (Ediția august 2006), Paul Goma, p. 164, 177, 219

din WorldComunism

SCRISOARE DESCHISA PRESEDINTELUI ION ILIESCU

Domnule Ion Iliescu, Presedinte al Romaniei,

SA SE CERCETEZE SI HOLOCAUSTUL ROMANILOR

Peste durerile vechi ale romanilor transilvaneni, horthysmul a cazut ca un trasnet.

Pastram inca vii in memorie grozaviile petrecute in noiembrie si decembrie 1918 in unele localitati din Ardeal: in ziua de 8 noiembrie 1918, la Belis (judetul Cluj), 45 de persoane au fost impuscate si arse pe rug de catre armata ungara sosita de la Budapesta; in ziua de 5 decembrie 1918 la Targul Lapus, din judetul Maramures, armata ungara a impuscat in curtea scolii din localitate 25 de persoane. Asemenea fapte s-au petrecut si la Sighistel, comuna Campani, judetul Bihor, la Susani, judetul Timis si in alte localitati.

Cruzimea si teroarea s-a repetat cu mai mare amploare si salbaticie din partea autoritatilor ungare cotropitoare in nord-vestul Romaniei ca urmare a Diktatului de la Viena din 30 august 1940. Din nou durere, dramatism, adevarat Holocaust. Romanii transilvaneni nu vor uita niciodata cum la 9 septembrie 1940, in comuna Traznea, judetul Salaj, au fost impuscati 125 de romani si 2 evreice, iar la Ip, tot din judetul Salaj, in noaptea de 13 spre 14 septembrie 1940, armatele ungare horthyste au impuscat 159 de persoane. Un supravietuitor al masacrului din acea noapte – Butcovan Gavril (locuieste in Zalau) – isi plange si acum parintii si pe cei 5 frati masacrati, care isi dorm somnul de veci in mormantul comun din gradina bisericii. Supravietuitorii masacrului de la Ip s-au risipit atunci prin toata tara, nemaiputand indura imaginea mortii groaznice a celor dragi. Ei se afla acum in Zalau, Cluj, Oradea, Arad, Iasi, Satu Mare...

Pentru judetul Salaj, Ip si Traznea nu sunt cazuri singulare ale masacrelor si uciderii salbatice de catre armata horthysta a romanilor ramasi fara aparare. Li se adauga ororile savarsite de horthysti la Nusfalau, Marca, Cosniciu, Camar, Zalau, Hida, Dragu, Ciumarna, Cerasa si in multe alte localitati in care au avut loc masacre colective sau individuale.

Masacrele s-au repetat cativa ani mai tarziu – tot sub ocupatie horthysta – pe parcursul lunilor tulburi dintre 23 august 1944 si pana la eliberarea de catre Armata Romana a intregului teritoriu al tarii, ocupat de catre horthysti. Astfel, in Maramures (cazul Moisei este edificator) si in numeroase localitati din bazinul Muresului au avut loc, sub privirea neputincioasa a localnicilor, masacre groaznice. La Sarmas, bunaoara, judetul Mures, jandarmii unguri si garzile nationale maghiare au impuscat si ingropat de vii 165 de evrei si 39 de romani, intre acestia din urma numarandu-se si tatal cunoscutului si prestigiosului actor al Teatrului National din Bucuresti, Ovidiu Iuliu Moldovan. Fapte similare s-au petrecut si la Brancovenesti, la Orsova si in satul Lascud, toate din judetul Mures, ca si la Campia Turzii, Muresenii de Campie, Geaca, Sucutard, localitati din judetul Cluj.

Masacrelor ce au avut loc in timpul ocupatiei horthyste asupra partii de nord-vest a Transilvaniei in cele 11 judete, rapite prin Diktatul de la Viena din 30 august 1940, li se adauga deportarea in Ungaria horthysta a 15000-16000 de romani transilvaneni. Dupa unele statistici cifra ar fi mai mare dar, oricum, datele exacte se gasesc in Arhivele Nationale din Bucuresti si in cele din Cluj Napoca. Se gasesc chiar nominal pentru ca in 1970 deportatii in viata la data aceea au fost instiintati sa faca cereri-declaratii si sa solicite despagubiri. Am aflat acest lucru in octombrie 1997 dintr-un document de arhiva, dupa ce Parlamentul Ungariei a promulgat Legea 29 din iunie 1997. Nu cumva Statul comunist, totalitar, al lui Ceausescu, a incasat bani pe seama acestor napastuiti ai sortii, care au fost miile de deportati in Ungaria horthysta? Noi, victimele in viata ale horthysmului si urmasii acestora, suntem hotarati sa clarificam atat certitudinile cat si indoielile legate de problematica horthysmului. Daca statul ceausist a incasat bani de pe urma deportatilor, ne vom alatura vocilor care solicita procesul comunismului si vom cere cu staruinta ca acest proces sa se deschida, sa nu mai fie tergiversat.

Totodata, vom cerceta spre a sti cu exactitate in ce conditii au fost deportati parintii nostri, ce contingente au fost incorporate in detasamentele de munca deportate, in ce localitati din Ungaria horthysta au fost pusi sa munceasca fortat, cati s-au mai intors acasa, cati au murit acolo de boli si mizerie sau din cauza muncilor istovitoare la care au fost supusi. Cu alte cuvinte, vom cerceta in arhive tot ce se leaga de aceasta restanta a istoriei, vom clarifica problemele in cele mai mici detalii, vom veghea ca asemenea orori precum deportarea in Ungaria horthysta a mii de transilvaneni sa nu se mai repete niciodata, iar Transilvania intreaga stiind totul despre deportarea fiilor sai, sa ierte. Sa poata cu adevarat ierta, dar desigur sa nu uite.

Memoria deportatilor in viata si cea a urmasilor acestora (in multe cazuri in familiile deportatilor s-au petrecut adevarate drame in lipsa tatilor), nu poate fi stearsa prin nimic, nici macar prin tratatul de reconciliere istorica dintre Romania si Ungaria, pentru ca acesta ar fi trebuit semnat abia dupa ce Ungaria si-ar fi asumat raspunderea fata de victimele horthysmului si urmasii acestora (ma refer atat la cei masacrati in masa sau individual, cat si la miile de deportati).

Sunt urmasa unei victime a horthysmului. Tatal meu, Bob Danila, din comuna Jucu de Mijloc, judetul Cluj, a fost deportat la Urkut – Wezsprem in perioada iulie 1943 – aprilie 1945, impreuna cu alti doi consateni, Bere Andrei si Ghirisan Teodor. A lucrat intr-o mina de fier. Un frate al tatalui, Bob Teodor, a fost deportat intr-o alta localitate din Ungaria.

Deportatii au fost transportati in vagoane de marfa, in conditii mizerabile si au fost tinuti sub paza militara; odata ajunsi la locul de destinatie, au fost tinuti in baraci, tot sub paza militara, si pusi sa presteze munci grele: in mine, la constructia si reparatia de drumuri si cai ferate, etc. Intreaga Transilvanie ocupata de horthysti era impanzita de centre de recrutare a deportatilor. Imi vin in minte cele din Beclean pe Somes si Toplita. Toate aceste date ca si multe alte detalii, exista in arhive. Trebuie facute publice, trebuie sa se stie totul despre ororile pe care le-a savarsit horthysmul. Numai asa putem dovedi ca suntem buni romani, ca ne iubim patria si ca suntem demni si vrednici a ne considera urmasii bravilor nostri inaintasi; vom dovedi, totodata, ca suntem europeni caracterizati prin cinste si demnitate, nu prin lasitate.

Altfel, ne pupam cinic si perfid cu reprezentantii UDMR care, din timp in timp, isi permit sa atace chiar si institutii de baza ale Statului roman, precum Politia si Biserica Ortodoxa Romana si totul pare in ordine. Dar nu este in ordine. Pentru ca, desi la 7 iunie 1997, Parlamentul Ungariei a promulgat Legea 29/1997, prin care isi propunea, chipurile, sa despagubeasca victimele horthysmului sau pe urmasii acestora, in realitate statul ungar nu a dovedit ca ar fi dorit cu adevarat asa ceva. Poate a dorit doar sa bifeze rezolvarea unei restante a istoriei, ca sa poata raporta Consiliului Europei ca aceasta spinoasa problema s-a rezolvat. A fost o grosolana bataie de joc aplicata de catre UDMR victimelor horthysmului. Dezinteres au manifestat si autoritatile romane – Presedentie, Parlament, Ministerele care erau obligate sa se implice in aplicarea corecta a Legii 29/1997, Ambasada Romaniei la Budapesta, partidele politice parlamentare si neparlamentare, cele in opozitie la momentul respectiv. Sau erau preocupate numai de propria inavutire, de punerea pe butuci a tarii si indeosebi a agriculturii si a satului romanesc?

Cele afirmate mai sus privind dezinteresul organelor statului fata de aplicarea Legii 29/1997 promulgata de Parlamentul Ungariei le pot proba prin ceea ce detin in mica arhiva proprie: memorii trimise oficialitatilor romane si maghiare, raspunsurile primite la aceste memorii, care sunt, evident, total nesatisfacatoare si, in final, nerezolvarea cererilor si memoriilor pe care le-am depus. Apararea drepturilor cetatenilor propriei tari in relatiile cu alt stat este o obligatie sacra; nu numai a Statului roman, ci a oricarui stat normal. Neoficial (din surse verbale) am aflat ca unii parlamentari din Transilvania, urmasi ai victimelor horthysmului, ar fi rezolvat problema despagubirii cu ajutorul liderilor UDMR. Halal parlamentari! Nu avem si noi aceeasi durere in suflet ca parlamentarii respectivi? De aceea intreb: n-ar putea fi interpelat in Parlament, UDMR sa dea socoteala in privinta numarului dosarelor solutionate, numar raportat la cifra exacta a deportatilor in Ungaria horthysta? Acest partid, constituit pe criterii etnice (ceea ce viitorul va dovedi, poate, ca a fost o grava greseala)

s-a oferit sa se ocupe de aplicarea legii 29/1997 in Romania. Cum s-a ocupat s-a vazut: nici macar n-a tradus in limba romana formularele-tip ce trebuiau completate. Legat de aplicarea acestei legi se nasc multe alte intrebari. Bunaoara, cum a fost ea aplicata in alte tari vecine Ungariei, care au avut, de asemenea, deportati in Ungaria horthysta, precum Slovacia. Detin destule elemente concrete referitoare la modul cum "s-a ocupat" UDMR de intreaga problematica a recompensarii victimelor horthysmului. Adevarul este ca UDMR a actionat pe dos.

Dat fiind dezinteresul autoritatilor romane fata de problema Holocaustului ce a avut loc in partea de nord-vest a Transilvaniei in perioada ocupatiei horthyste, nu e de mirare ca acesta lipseste cu desavarsire din cartea

"STATUL CRIMINAL - Genocidurile Secolului 20" (autor Yves Ternon, Paris, Editions du Seuil, 1995), tradusa si tiparita de Editura Institutul European din Iasi in 2002. Personal, cred ca autorul nu are nici o vina pentru omisiune: probabil n-a avut cunostinta si despre acest genocid, pentru ca despre el ba n-a fost voie sa se vorbeasca, ba a fost ignorat cu buna stiinta, pentru a fi pe placul UDMR si al Ungariei "vecine si prietene".

Este edificatoare insistenta cu care Armenia – o tara nu mai mare decat Romania – lupta sa impuna recunoasterea internationala a genocidului armean, de la a carui declansare (1915) se implinesc 90 de ani in 2005. Recunoasterea internationala a acestuia este una dintre prioritatile politicii externe promovate de presedintele Kocearian. Drept urmare, la propunerea pe care i-a facut-o secretarului general al ONU, Kofi Anan, primul ministru al Armeniei, Andranik Margarian, cu prilejul celei de-a patra Conferinte cu tema "Prevenirea genocidului. Amenintari si responsabilitate" care a avut loc la Stockholm cu aproape un an in urma, anul 2005 urmeaza a fi declarat an al luptei impotriva razboaielor, a genocidelor, a deportarilor si incalcarii drepturilor popoarelor. Imi aduc aminte (nu sunt sigura) ca la Conferinta de la Stockholm ar fi participat si o delegatie romana. Va trebui sa ma documentez spre a afla daca membrii delegatiei noastre au sustinut cauza transilvanenilor, victime ale Holocaustului in perioada ocupatiei horthyste. Pentru ca cei care ne reprezinta peste hotare trebuie sa arda ca o flacara pentru a promova interesele tarii si ale multimii pe care o reprezinta. Altfel nu e decat diurna in valuta pe banii contribuabililor si plimbare in strainatate.

Sper ca Romania sa fie prezenta activ la Conferinta ce urmeaza a avea loc in 2005, dedicata luptei impotriva razboaielor, a genocidelor, a deportarilor si incalcarii drepturilor popoarelor. Activ, nu fizic. Iar politicienii, istoricii, cercetatorii si chiar cativa urmasi ai victimelor Holocaustului transilvanean, care vor reprezenta tara la aceasta conferinta sa se remarce, cum spuneam, printr-o prezenta activa, sa faca cunoscut lumii intregi Holocaustul transilvanean din anii 1940-1944, prezentandu-l asa cum se cuvine: fara ura, fara partinire, fara omisiuni, intrucat, precum se stie, nu numai actiunile, ci si omisiunile noastre ne devin destin.

Urmasii victimelor horthysmului ar putea avea in vedere – de ce nu? - infiintarea in inima tarii (acolo de unde – a se citi judetele Harghita, Covasna si Mures – dupa 1989 intelectualii romani au fost alungati) a unui muzeu care sa poarte numele Muzeul Holocaustului Transilvanean.

In Flacara nr. 48 a lui Adrian Paunescu din 27 noiembrie 2003, la pagina 19 e publicata scrisoarea deschisa semnata de colonel (r.) profesor Vasile T. Suciu, adresata dumneavoastra, domnule Presedinte al Romaniei. Iata continutul acesteia, in anexa pe care v-o supun atentiei, xerocopiata direct din revista Flacara. Mai anexez xerocopia unui articol publicat in Almanahul "Apa Vie" din 2002 al Uniunii Fundatia Augusta din Timisoara. Articolul se afla la pag. 32-33 ale almanahului mentionat. Almanahul "Apa Vie" este dedicat romanilor de pretutindeni. Fundatia Augusta il difuzeaza gratuit comunitatilor romanesti din afara frontierelor.

Ca urmasa a unei victime a horthysmului va solicit, respectuos si cu multa staruinta, acelasi lucru: sa recomandati Comisiei infiintate la initiativa dumneavoastra pentru cercetarea si studierea Holocaustului din Romania anilor 1940-1944, sa faca lumina si in privinta masacrelor, crimelor si deportarilor comise de catre autoritatile statului Ungaro-horthyst in nord-vestul Romaniei impotriva transilvanenilor romani si de alte etnii, fie impreuna cu Holocaustul evreilor, fie separat.

Pornind de la respectarea adevarului istoric, lege sacra in conduita popoarelor, va solicit, Domnule Presedinte, inca trei lucruri:

1. Statul roman sa faca demersuri oficiale pe langa Statul ungar ca acesta

sa-si asume responsabilitatea pentru Holocaustul transilvanean din perioada ocupatiei horthyste, scuturandu-se, astfel, de aceasta povara a istoriei.

2. Statul roman sa intreprinda ample actiuni pe langa toate forurile si

organismele internationale pentru ca Holocaustul transilvanean sa fie recunoscut pe plan international.

3. Statul roman sa sprijine victimele horthysmului in demersurile ce vor fi

facute pentru infiintarea Muzeului Holocaustului Transilvanean, fie la Cluj Napoca, fie la Targu Mures.

Bucuresti, Livia Bob-Surdu,

01.09.2004 Pensionara, fosta jurnalista

Alexandru Graur si "holocaustul" din Romania

Repet cu placere: mare noroc am avut sa-i cunosc bine pe dumnealor Al.Graur si Petre Tutea, adica pe un evreu comunist cu stagiu în ilegalitate si pe un român legionar cu stagiu de 12 ani pe la Jilava, Aiud si alte locatii din universul concentrationar comunist, iar pe amândoi sa-i fac, atât cât mi-a fost cu putinta, modele de comportament social si intelectual. Deseori, dupa 1990, m-am întrebat ce-ar fi zis Graur sau Tutea citind un text sau altul dintre cele câteva sute pe care le-am publicat. Cel mai mult m-a obsedat grija de ceea ce ar fi avut de spus Al.Graur despre "negationismul" meu cu privire la holocaustul din Transnistria, negationism de care nu reusesc sa ma vindec, si asta din pricina în primul rând a unor evrei de treaba si foarte seriosi, cu bun renume în lumea evreiasca, de la care am deprins naravul de a nu-i crede pe alti evrei, mai dubiosi, unii chiar dovediti ca mincinosi de-o viata, si care sustin vrajeala cu holocaustul din România. Caci evreii, ca si românii, sunt de doua soiuri: (1)unii sustin mortis, iar (2)altii nu cred nicicum ca românii au fost atât de criminali încât sa ucida ei sute de mii de evrei!. Eu ma numar deci printre evreii care nu cred, printre evreii si românii care nu cred în basna cu holocaustul din România, din Transnistria. Ca orice om normal - cum încerc sa fiu, ma îndoiesc de multe lucruri în care cred, drept care studiez cu atentie parerile adversarilor de idei si credinte. Nu de putine ori am recunoscut, în cele din urma, ca dreptatea era de partea lor, a adversarilor. Si sunt oricând gata sa ma înclin dinaintea evidentei, a dovezii capabile sa-mi descopere greseala de mine savârsita. Mai simplu spus, mereu m-am întrebat, în ultimii ani, ce fel de român si evreu a fost Al. Graur: credea sau nu în Holocaustul din România? Ce ar fi avut de spus Al. Graur daca ar fi trait pâna în zilele noastre si ar fi intervenit în discutie? Cât de cunoscut îi era subiectul si spre ce pozitie s-ar fi îndemnat s-o adopte? M-as fi regasit oare de aceeasi parte a baricadei sau am fi fost, temporar, adversari?(Zic "temporar" pentru ca aproape sigur m-as fi aliniat la pozitia domnului profesor. Si asta din motivul ca-l cunosc atât de bine încât mi-e greu sa mi-l imaginez atasându-se minciunii.) Mereu mi-am pus aceste întrebari pe care mi le impunea respectul si mai ales sentimentul de recunostinta ce i-l port cândva binefacatorului meu. Si am ajuns la concluzia ca daca, prin cine stie ce miracol, voi da peste vreun text în care Al Graur îsi prezinta argumentele privitoare la "genocidul" din Transnistria, atunci argumentele sale devin si ale mele si, cu jale în suflet, îmi fac public mea culpa, îmi cer iertare de la ovreimea de pretutindeni, de la românii pe care i-am pacalit, i-am facut sa gândeasca cu pacat. Si pâna la sfârsitul zilelor mele ma las de ziaristica!.

Ma consideram într-atât de obligat fata de memoria lui Al.Graur mai ales dupa ce, în urma cu câtiva ani, am aflat de la regretatul, mult regretatul nostru coleg Constantin Dominte, pâna unde, cât de departe a împins Al. Graur în 1966 dorinta sa de a ma face asistentul sau: deoarece nu aveam dosar de cadre bun si mi se refuza numirea în învatamîntul superior, Graur s-a suparat si le-a declarat tovarasilor de la cadre ca el, ditamai Alexandru Graur, îsi da demisia din Universitate daca junele Ion Coja nu va fi angajat. Constantin Dominte stia de aceasta frumoasa poveste de santaj de la colegul nostru Iancu Fischer. ***Sit vobis terra levis*** , Iancu Fischer si Constantin Dominte!. Mi-a fost util sa aflu acest detaliu, prin care obligatiile mele de recunostinta fata de Al.Graur sporeau si mai mult. Le-am resimtit literalmente ca pe

obligatii sporite fata de adevar! Ramâneam însa mai departe cu întrebarea, înca mai dureroasa: daca Graur ar mai trai, ce parere ar fi avut despre "antisemitismul" meu? Despre afirmatia mea încapatânata ca românii nu au savârsit si nici nu puteau savârsi un genocid împotriva evreilor sau a oricarui alt neam de oameni, oricât de evrei ar fi fost acestia!

M-a ajutat bunul Dumnezeu si mare a fost usurarea mea zilele trecute când, din surse foarte autorizate, **am aflat pozitia lui Graur, si ea negationista, indirect negationista fata de amintitul si inexistentul holocaust din România** . Care sunt aceste surse? Sunt acei evrei care în presa de dupa august 1944 i-au reprosat lui Al. Graur faptul ca a activat în Centrala Evreilor, institutie creata de maresalul Ion Antonescu. Graur îmi povestise câte ceva despre acei ani, când functionase ca profesor si ca un soi de inspector în cadrul sistemului de scoli si facultati evreiesti care a functionat în acei ani de prigoana, o prigoana care însa **nu a afectat cu nimic dreptul la învatatura al tinerilor evrei din România** . Da, stiu, am citit si eu textele iresponsabile ale unor istorici pârîti care jura ca tinerii evrei au fost alungati din scoli în perioada guvernarii legionare si antonesciene, dar nu spun nimic despre sutele de scoli si facultati pe care evreii au avut dreptul sa le înfiinteze si le-au chiar înfiintat, cu sprijinul autoritatilor românesti! Despre aceste scoli însusi Nicolae Cajal i-a povestit în anii 90 lui Eugen Simion, sustinând ca asa si-a facut primii patru ani de facultate, la o facultate evreiasca din Bucuresti. Dar lui Cajal i-a fost teama sa lase un text scris public marturisitor, caci ar fi intrat în contradictie cu declaratiile unor istorici de teapa lui Haralambie Culea ori Culer Harry, care uita sa aminteasca de existenta acestei retele de învatamînt evreiesc din România anilor 1941-44. Împotriva acestor mistificari aproape criminale avem de-acum marturia lui Graur, marturie intrinseca faptului ca a functionat, cum spuneam, în angrenajul Centralei Evreiesti, cu însarcinari în domeniul în care se putea face util: înatamîntul. De mai multe ori, când venea vorba de un ins oarecare, evreu, Graur ne povestea câte ceva despre anii când a functionat în acel veritabil minister evreiesc al Învatamîntului si l-a cunoscut pe individ. Îmi pare rau ca la vremea aceea, anii 1970-80 nu am dat atentie acestor relatari, nu am retinut vreun nume, nu am pus nici o întrebare. Cine ar fi fost ciudatul care în acei ani ar fi vorbit despre un holocaust în România?!. Abia deunazi mi-am amintit de toate astea, când am aflat de acei evrei nerozi, care i-au reprosat lui Graur, imediat dupa august 1944, ca a colaborat asiduu la binele de care evreii au avut parte de la Ion Antonescu. La rândul ei si vestita Centrala, în frunte cu dr Nandor Gingold a fost tinta acuzatiilor acelorasi evrei bezmetici. Din fericire, de curând, dupa saizeci de ani, s-a publicat si în România memoriul pe care presedintele Centralei, dr Nandor Gingold, l-a depus în toamna lui 1944, când s-a pus si pe el însusi la dispozitia autoritatilor si a acuzatorilor sai. Atât din presa vremii, cât si din documentele evreiesti de atunci, aflu ca nimeni nu s-a plâns atunci ca în Transnistria s-ar fi desfasurat un genocid, cu zeci, sute, mii, zeci de mii, cu sute de mii de victime, evrei sau, mai nou, tigani. **Nimeni dupa august 1944 nu l-a acuzat pe Gingold si colaboratorii sai de vreun amestec în holocaustul din Transnistria. Nimeni dintre cei care l-au acuzat pe Gingold nu pomeneste de vreun holocaust în Transnistria!**

.Sa nu se creada cumva ca Transnistria nu este pomenita de nimeni dupa 1944! Este de mai multe ori invocata imediat dupa august 1944, dar nu pentru evreii care ar fi pierit acolo, ci pentru evreii din Transnistria pe care alti evrei, cu functii importante, i-au furat, i-au mintit si i-au înselat în diverse chipuri, unul mai rusinos ca altul. De un genocid, repet, nici vorba. Drept care propun instituirea unui principiu: înainte de a fi acuzati românii de relele tratamente la care au fost supusi evreii deportati în Transnistria, evreii de azi sa faca un inventar corect si complet al suferintelor cauzate acelor evrei de catre unii evrei din Bucuresti sau din Transnistria . Singurul aspect criticat de evrei imediat dupa 1944 a fost marimea taxelor si impozitelor impuse special evreilor. Practic numai asta i se imputa lui Gingold, ca i-

a ajutat pe români sa-i atinga pe evrei la buzunar si sa le ia impozite prea mari. Dar uita acuzatorii ca gratie acelor impozite evreii au stat la caldurica acasa si nu au degerat si nici nu au murit prin transee, alaturi de cei aproape un milion de flacai români care asa si-au gasit sfârsitul. Asta n-o mai spune nici Hary Culer, nici Jean Ancel, si nici unul dintre istoricii care, ani multi dupa aceea, au inventat holocaustul din Transnistria. Asadar, imediat dupa august 1944, când suferintele evreiesti erau proaspete în constiinta si în amintirile tuturor evreilor din România, nici un evreu nu reclama ca în Transnistria a fost un genocid - cuvîntul *holocaust* înca nu se inventase! Nici o vorba despre un macel în Transnistria, din care au rezultat evrei morti peste 200.000(doua sute de mii) de bucati. Daca un asemenea masacru s-ar fi petrecut, moartea acelor sute de mii de evrei ar fi cazut si în vina evreilor care au colaborat cu asasinii, cu dictatura militaro-fascisto-legionaro-antonesciana. Care adica au activat în Centrala condusa de Gingold. Despre o asemenea vina a lui Nandor Gingold, nici unul dintre acuzatorii sai nu scoate absolut nici o vorba! Desi era evident ca dupa 1944 i se cauta lui Gingold orice motiv sau pretext pentru a fi repudiat sau chiar condamnat penal. Iar alaturi de Gingold, chiar daca în mai mica masura, inculpat trebuia sa fie si Alexandru Graur si toti ceilalti evrei, nu putini, care au lucrat sau au activat în Centrala despre care nimeni nu vrea astazi sa spuna prea multe, caci ar fi nevoit sa spuna si cât de mult bine a facut evreilor. **Acum am convingerea definitiva ca în Transnistria, în România, nu a fost nici urma de holocaust. Aceasta certitudine mi-o da informatia ca Al Graur, profesorul meu, a lucrat în amintita Centrala.** Pentru mine aceasta devine dovada cea mai graitoare, dovada de care aveam cea mai mare nevoie pentru a ramâne pe ideea fixa si corecta ca în România nu a existat nici un fel de holocaust. Caci este ilogic sa proclami macelul din Transnistria si sa nu-i acuzi de colaborare la acest macel pe evreii care au co-abitat si au co-laborat cu organizatorii holocaustului! De ce nu a fost acuzat Gingold pentru ororile din Transnistria? Simplu: pentru ca Gingold pentru a se dezvinovati ar fi demonstrat cu sute de dovezi ca în Transnistria nu a avut loc macelul pe care Lya Benjamin & co. se simt asa de fericiti sa-l imagineze, sa-l scorneasca. **Nota bene** : dr Nandor Gingold, la câtiva ani dupa " holocaustul" din Transnistria, a emigrat în Israel unde a mai trait ani buni. S-au mai gasit evrei zanateci sa-l acuze de una sau alta, dar niciodata de favorizarea infractorului, adica a holocaustului. La fel cum s-au gasit si evreii seriosi care sa-i ia apararea lui Gingold si sa demonstreze ca prin activitatea Centralei Evreilor, sever controlata si directionata de oamenii regimului, **evreii au avut cu totii de tras foloase ca nicaieri în alta tara europeana. Adica s-au salvat!** (Vezi marturia lui Marius Mircu. Nici pe departe singura.) Dar fa-le evreilor un bine si ai sa vezi, ai dracului ei de evrei, ca nu-s în stare sa fie recunoscatori decât unul, doi, câtiva, iar ceilalti sunt teribil de deranjati, uita de binele facut si se uita chiondarîs la tine, caci binele de care au avut parte îi încarca cu povara atât de incomoda a recunostintei. Si recunostinta nu-i niciodata un gheseft! .Parca ar fi români ca mine si ca tine, iubite cititor, acei nemernici de evrei!

Ion Coja

Goma şi «legea tăcerii»Bucuresti, 23 mai 2003
Recenzie a cărtii *Săptămîna rosie 28 iunie-3 iulie 1940 sau Basarabia şi evreii* de Paul Goma,
Editura Museum, Chisinău, 2003, 91 p. [1]

Intitulat cu modestie «eseu», studiul lui Paul Goma este o lucrare în genul «eseului de investigaţie literară», gen făcut celebru de nu mai puţin celebrul dizident Alexandr Soljeniţîn. Ca şi la Soljeniţîn ori la alţi disidenţi din Blocul sovietic, talentul artistic al celui care a fost numit în mod inspirat şi îndreptăţit «un Soljeniţîn român» se împleteşte - şi în această din urmă carte - cu fina analiză psihologică, cu competenţa istoricului şi cu reflecţia morală.

Lucrarea a fost scrisă în februarie 2002, iar de atunci a fost publicată în țară, în serial, în revista «Vatra». Împreună cu o bună parte a lucrărilor scriitorului, ***Săptămâna Roşie*** poate fi găsită, în acces liber, şi pe situl său, la adresa **www.biblioteca.paulgoma.net**, unde se află la a doua ediție. Spre deosebire de toate celelalte scrieri ale lui Goma apărute în România, lucrarea a fost întîmpinată cu o tăcere pe măsura subiectului: mormîntală adică. Iar rațiunile acestei tăceri colective par să rezide în cu totul altceva decît în «legea tăcerii» impusă scriitorului de inteligheția română «interioară», pentru îndrăzneala unui «exterior» ca el de a o fi întrebat cu ce se prezintă la Judecata de Apoi a intelectualilor. Ele par să stea - cum vom căuta să arătăm în continuare - în subiectul însuşi.

De această dată autorul ne propune o interogație-meditație pe marginea unui eveniment istoric bine determinat: cel al retragerii trupelor române din Basarabia şi Bucovina şi al evenimentelor tragice din acelaşi an 1940. În ciuda scurtimii, textul este foarte dens, bine închegat, clar, iar argumentația impecabilă. Fapt care îl face să fie citibil dintr-o suflare, însă greu de rezumat. Tocmai de aceea nici nu vom încerca să o facem, lăsînd plăcerea cititorului, ci îi vom da oarecum ocol.

Întrebarea de început este pusă şi urmărită într-o manieră riguros ştiințifică. Ea porneşte de la o observație ihologică: aceea că brutalitatea cu care românii i-au masacrat pe evrei în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial îşi are resortul în comportamentul reprobabil şi/sau criminal al populației neromâne din Basarabia şi Bucovina, între care majoritari erau evreii, în perioada retragerii autorităților române din teritoriile cedate Uniunii Sovietice în urma notelor ultimative sovietice din 26 şi 27 iunie 1940. Explicația autorului pentru această brutalitate constă în răzbunare. În amplul său studiu asupra exterminării evreilor din Europa (Hasefer, Bucureşti, 1997, pp. 668-702), Raul Hilberg nu găsea o explicație pentru alternanța dintre, pe de o parte, modul neorganizat cu care românii îi masacraseră pe evrei şi, pe de alta, stoparea procesului de exterminare cerut insistent de germani. Căci termenul de «oportunism ambiguu», folosit de autor, nu explică nimic. Răspunsul ne apare acum, în urma studiului lui Goma, într-un mod clar: românii îi masacraseră pe evreii din Basarabia şi Bucovina (dar şi de pe teritoriul național: Pogromul de la Iaşi şi Trenul Morții), şi în primul rînd pe aceia - căci cei din Vechiul Regat nu au fost deportați -, cu o grabă care îi speriase şi îngrijorase chiar şi pe germani, tocmai pentru că ei aveau problema lor cu evreii, şi în primul rînd cu acei evrei. Resortul motivației lor poate fi găsit în chiar săptămîna relatată de autor.

O asemenea manieră de a pune întrebarea este posibilă pentru că Goma stăpîneşte un lucru indispensabil istoricului: cronologia. Şi se întreabă ce a fost înainte nu pentru a justifica ce a fost după, ci pentru a-l explica şi a-l declara ca nejustificabil. Citäm: «Oricum, în sarcina şi pe conştiința României rămîn în jur de 200 000 de suflete - şi se ştie: crima începe de la ***unu***.» (p. 6) Deşi poate fi citită ca o invitație implicită la un exercițiu de responsabilitate pentru orice membru al unei comunități - asumarea cinstită a vinei de către români, în paralel cu asumarea vinei de către evrei pentru răul făcut de conaționalii lor - cartea nu are nimic pedagogic. Ea este în egală măsură o manieră de exersare a facultății intelectualului, intelectul, şi un model autentic de examen de conştiință.

Principala bază documentară a analizei autorului este incontestabilă chiar şi pentru lectorul cel mai partizan, fie el sionist ori naționalist român: ***Cartea Neagră - suferințele evreilor din România*** a sionistului comunist Matatias Carp (Diogene, Bucureşti, 1996), ***Rusia, România şi Basarabia*** a evreului fost comunist Mihail Bruhis (Universitas, Chişinău, 1992) şi mărturia evreului fost comunist utopic Z.K. Gr. Vindeleanu (în «Basarabia», nr. 6, 1991, Chişinău).

Înseşi rapoartele din epocă ale Armatei şi Jandarmeriei Române, publicate de Comunitatea Evreiască din România (***Evreii din România între anii 1940-1944, vol. III, 1940-1942: Perioada unei mari restrişti***, partea I-a, Hasfer, pp. 16-41), sînt, în marea lor majoritate, seci, fără culoare ideologică şi sînt confirmate de celelalte surse. Însă scopul publicării lor a fost acela de a anula veracitatea unei părți neprecizate cu ajutorul... minunii Securității, Mihai Pelin (p. 31).

Paul Goma demistifică, pe rînd: dubla contabilitate a victimelor dintre evrei (în fapt, imputabile ungurilor, includerea în contabilitate a emigranților, a dispăruților, a comuniştilor care au optat pentru URSS şi a emigraților în Palestina); pretinsa obiectivitate a lui Matatias Carp; anexarea memoriei Şoahului întreprinderii sioniste de spoliere a fostelor state comuniste; pretinsa inocență a evreilor în instaurarea comunismului în Basarabia şi Bucovina şi, ulterior, în România; diabolizarea lui Antonescu, cel care, pe de o parte, ordonase trecerea Prutului şi eliberarea românilor de sub teroarea bolşevică, iar, pe de altă parte, masacrarea evreilor de dincolo de Prut. Şi, în demersul său, Goma îndepărtează zgura ideologică ce se aşează peste discursul istoric şi peste cel moral: sionismul şi naționalism-comunismul românesc remanente.

Mişcare naționalistă evreiască născută în perioada de apogeu a statelor naționale şi de maximă expansiune a colonialismului european, sionismul politic capătă caracteristici noi după Holocaust şi după constituirea statului Israel. Exclusivismului doctrinar tradițional i se adaugă o pedagogie specifică a Şoahului: acesta din urmă este prezentat ca proba de netăgăduit a validității sionismului, iar statul Israel este propus ca realizare finală a naționalității evreieşti. În plus, începînd din 1951 victimele nazismului şi militanții evrei din Rezistență sînt comemorați împreună, fapt care privilegiază o logică a acțiunii, în dauna inacțiunii; indică o distincție între eroi şi victime, primii în teritoriile israeliene, ceilalți în diaspora - văzută ca o vale a plîngerii, ca o succesiune de persecuții, de pogromuri şi de opresiuni. Consecința este o neîncredere a sioniştilor în lumea exterioară, considerată ostilă şi capabilă de distrugere. Iar reciproca: criticii politicii sioniste (de ocupație şi de segregare față de palestineni, de instrumentalizare a Şoahului) sînt tratați de antisemiți (dacă sînt neevrei) sau de bîntuiți de «ura de sine» (dacă sînt evrei).

Chestionat de *The New York Times*, în martie 2001, ce crede despre cartea lui Jan T. Gross, ***Vecini*** - care vorbeşte despre masacrul de la Jedwabne din Polonia, unde polonezii au asasinat, tot după 21 iunie 1941, 1 600 de evrei, pe care i-au acuzat de colaborare cu NKVD la maltratarea, deportarea şi lichidarea fizică a populației locale - Adam Michnik s-a întrebat oarecum retoric dacă ei, evreii, nu au partea lor de vină în acea tragedie colectivă (în ***Restaurația de catifea***, Polirom, Iaşi, 2001, pp. 320-340). La noi, publicațiile Comunității Evreieşti nu fac altceva decît să evite această întrebare-asumare a părții de vină a evreilor, atît pentru comportamentul lor în timpul cedării Basarabiei şi Bucovinei, cît şi în instaurarea comunismului. Este cazul nu doar al culegerii de documente indicată mai sus, ci şi a lucrării lui Teodor Wexler şi Mihaela Popov, ***Anchete şi procese uitate 1945-1960*** (Fundația Wilhelm Filderman, f.l., f.a. - 2002 -, II volume), unde declarații politice de tipul: «Un evreu fără Dumnezeu este un păgîn chiar dacă vorbeşte evreieşte» sau «Un evreu care a devenit comunist a încetat să mai fie evreu» (vol. I, p. 57) nu explică nimic, ci întreține mistere şi acoperă culpe. Şi este suficient să indicăm aici doar existența sioniştilor comuniști din Israel, Mapam şi a organizației sale de tineret, Haşomer Hațair - foarte activă în România pînă la lichidarea definitivă a mişcării sioniste - care aveau în programul lor atît principiul luptei de clasă, cît şi pe cel al naționalității evreieşti (sionismul); apoi, numărul foarte ridicat al comuniştilor de origine evreiască, comparativ cu procentul acestei populații din totalul

populației României, în structurile represive ale României comuniste din primul său deceniu de existență și, în special, în nomenclatura superioară.

Nici printre istoricii din România situația nu se prezintă în mod radical diferit. Probabil de frică să nu fie taxat drept naționalist sau chiar antisemit, ori pentru că se află sub influența sionismului, Marius Oprea, istoric din tînăra generație, nu trage nici o concluzie din faptul că 25 % din ofițerii superiori și 10 % din cadrele Securității erau în 1949 de origine evreiască, față de circa 2 % cît reprezentau evreii în ansamblul populației țării (***Banalitatea răului. O istorie a Securității în documente 1949-1989***, Polirom, Iași, 2002, pp. 66-67). În mod egal, același autor folosește vocabularul sionist pentru a desemna emigrarea evreilor în Palestina după cel de-Al Doilea Război Mondial (***Alya în arhivele Securității***, în «Observator cultural», nr. 101, ianuarie-februarie 2002). Termenul de alya semnifică în ebraică migrația unui evreu către pămîntul lui Israel, iar din punct de vedere istoric este folosit pentru a indica cele cinci valuri ale emigrației evreiești către Palestina, înregistrate în mod oficial de către istorici, între 1882 și 1939. Semnificația primă a termenului este religioasă, și ea trimite în primul rînd la antichitate, cînd poporul lui Israel făcea pelerinaje de trei ori pe an pentru a aduce ofrande și sacrificii în sanctuarul central de la Ierusalim. După dispersie, alya semnifică plecarea celui care, din motive religioase, vrea să viziteze Țara Sfîntă sau dorește să moară acolo. Apropriindu-și o asemenea terminologie, istoriografia sionistă stabilește o legătură directă între prezent și trecut, amestecînd în mod nepermis sacrul cu profanul (v. Jean-Cristoph Attias și Esther Benbassa, ***Israël, la terre et le sacré***, Flammarion, Paris, 2001, p. 260 în special).

Istoriografia chestiunii raportului evreilor și românilor cu comunismul și a celei a masacrării evreilor de către români se resimte, în acest moment, și de pe partea ei sionistă (care am văzut că nu corespunde perfect cu cea evreiască), și de pe cea a româniștilor (care nu este reprezentată doar de români). Căci istoriografia sionistă este asemănătoare întrucîtva celei a fostului front istoric naționalist-comunist: ea nu se poate reconcilia cu realitatea fără să-și nege bazele ideologice și mitologia aferentă. Iată de ce o recunoaștere ca cea a Lyei Benjamin este singulară: «Pînă să se confrunte cu realitatea dictaturii comuniste tineretul trecut prin ororile războiului a sperat că o societate egalitară și internaționalisă *n.n.*) ar fi alternativa așteptată, menită să asigure o lume nu numai mai bună ci și fără războaie și conflicte interetnice. O generație a crezut în idealuri care s-au dovedit tot propagandă.» (în «Realitatea evreiască», nr. 180, 25 ianuarie-15 februarie 2003) Comparativ însă cu situația din Israel, unde se poate constata o anumită democratizare a dezbaterii publice și/sau istorice, o punere în discuție a postulatelor de bază ale sionismului și a efectelor sale asupra discursului științific, sub presiunea mediilor intelectuale din Occident, în România situația este mai proastă, căci asistăm de 13 ani doar la o liberalizare a discursului public și/sau istoric, care este din ce în ce mai limitată după venirea la putere a forțelor politice de extracție bolșevică din 2000. Și ea va rămîne astfel atîta vreme cît va fi greu de înțeles ceea ce Paul Goma nu obosește să repete, și anume: că democrația este ceva care se cucerește, iar nu care se primește cadou.

Paul Goma a fost și a rămas un înaintemergător în acțiunea civică, la fel ca și în literatură (înțeleasă în sensul cel mai general). El reprezintă dacă nu singurul, printre puținele repere certe în deriziunea contemporană românească, un exemplu și un îndemn pentru istoricii tineri de a aborda cu curaj subiecte nu doar complicate din punct de vedere intelectual, ci și încărcate moral, precum cel din cartea pe care tocmai o recenzăm. Sau, rămînînd în același registru, chestiunea raporturilor evreilor și românilor cu comunismul ori vinderea de către comuniștii naționaliști români a cetățenilor români de origine evreiască și germană - subiect tabu pentru istoriografiile de inspirație sionistă și naționalistă română.

Să fie acesta începutul!

Mircea Stanescu

Paul GOMA

PROPUNERE

Paris, 21 septembrie 2005

Institutul pentru Studierea Terorii Bolsevice din Romania
La 4 august 2005 a fost luata Hotararea nr. 902 privind infiintarea "Institutului National pentru Studierea Holocaustului din Romania - Elie Wiesel". De ce n-am alcatui si noi, indigenii, bastinasii, majoritarii romani - ne-americani, ne-israelieni - un "**Institut pentru Studierea Terorii Bolsevice in Romania intre 28 iunie 1940 - iulie 1990**" ? Nu sunt primul care (si-)a pus aceasta intrebare indurerata si, dupa cum merg treburile in Romania, nu voi fi ultimul. Rezum evenimentele din ultima vreme:

La 5 septembrie 2005 trimisesem ziarului *ZIUA* textul "Anunt" (publicat la 7 sept.) in care citam din Comunicatul Uniunii Scriitorilor din Romania din 31 august a.c.: "Conducerea Uniunii Scriitorilor din Romania isi exprima regretul ca in revista *Viata romaneasca*, numarul 6-7 din iunie-iulie 2005, revista (sic) editata de Uniunea Scriitorilor, a fost permisa de catre redactie aparitia unui text cu un continut antisemit. Este vorba despre fragmente din *Jurnalul 2005* al lui Paul Goma". Si: "Conducerea Uniunii considera intolerabila ingaduinta cu care redactia revistei Viata romaneasca a gazduit in aceasta publicatie (re-sic!) idei contrare valorilor si normelor acceptate in lumea contemporana." Si anuntasem: "Voi da in judecata: 1. Uniunea Scriitorilor din Romania; 2. Asociatia Scriitorilor din Bucuresti; 3. Pe Nicolae Manolescu, presedinte al Uniunii; 4. Pe Horia Garbea, director de imagine al USR si presedinte al Asociatiei Scriitorilor, Bucuresti, pentru calomnie la adresa lui Liviu Ioan Stoiciu si a mea; 5. Pe conducatorii Comunitatii Evreilor din Romania *pentru **denunt calomnios***."
"In legatura cu punctul 5 astept ca USR sa faca publice numele acelor membri ai Comunitatilor Evreilor care au reactionat foarte dur si care Daca ei s-au sesizat, inseamna ca afirmatiile sunt grave- re-citat din scriitorul roman Horia Garbea, deficient, atat in materie de limba romana, cat si de logica".
"Ei" insa au tacut chitic - ai fi zis: romani din mosi-stramosi. Le-a scapat (cum? din cauza cui? sa existe oare tradatori si in randurile Comunitatii?) informatia in "Realitatea evreiasca", Nr. 236 (1036), 1-15 septembrie 2005, (articol nesemnat, inaccesibil pe site, la fel ca intreg numarul). Sub titlul "Luari de pozitie legate de manifestari antisemite in Romania", se spunea: "Desi exista o legislatie (Ordonanta de urgenta nr. 31 din 28 martie 2002 si o hotarare a C.N.A.) care condamna manifestarile fasciste, rasiste si xenofobe si popularizarea lor, din

pacate, ele isi gasesc locul in continuare in presa, audiovizual sau in brosuri care se vand pe tarabe. Aspectul pozitiv este ca in presa romana au inceput sa apara si unele luari de pozitie impotriva unor astfel de atitudini. In ultimul numar (6-7) al *Vietii Romanesti*, revista Uniunii Scriitorilor, *asupra caruia ne-a atras atentia criticul literar Henri Zalis* (subl. m., P.G.), a fost publicata prima parte a "Jurnalului" scriitorului Paul Goma (1-16 ianuarie 2005). Textul cuprinde atacuri vehemente impotriva intelectualilor evrei si a membrilor Comisiei *Wiesel*care au redactat Raportul despre Holocaustul din Romania, impotriva faptelor si argumentelor care sustin existenta Holocaustului romanesc cuprinse in acest document, negandu-se veridicitatea lor, critici impotriva Israelului si a politicii duse de statul evreu. Reactia fata de publicarea acestui text a venit din partea ziarului *Gandul*. (...) Comunicatul Uniunii Scriitorilor a fost reluat si comentat de ziarul *Gardianul*. Drept replica la cele doua articole, intr-o scrisoare trimisa ziarului Ziua, Paul Goma reia atacurile antievreiesti si afirma ca va da in judecata, printre altii, Uniunea Scriitorilor si pe conducatorii comunitatii evreiesti pentru denunt calomnios, iar *Romania libera* ii ia apararea scriitorului (...)."
Comunitatea evreilor nu s-a ostenit sa confirme "sesizarile" ("foarte grave", vorba scriitorului roman H. Garbea) prin citate, cum se obisnuieste la noi, in Europa; nici sa le infirme si sa-si ceara scuze pentru eroare, cum se obisnuieste la noi, in Europa. Obisnuintele europene ar fi presupus: membrii Comunitatii evreiesti se ostenesc sa citeasca intai, abia apoi sa antisemitizeze ceea ce citisera, cu ochii lor - vorbesc de textele denuntate de denuntatorul veteran H. Zalis, individul care si-a facut stagiul la revista "Saptamana" a lui Eugen Barbu (nu va fi pretinzand ca fusese... infiltrat acolo de insasi Comunitatea Evreiasca?). Iata insa ca in aceasta ambiantia de n-aude-nu-vede, in ziua de 20 septembrie a.c. au fost anuntate doua evenimente - primul:
Joi, 29 septembrie ora 18.00, la Centrul de Presa al Societatii Romane de Radiodifuziune, are loc cea de-a XIX-a editie a Conferintelor Cuvantul. Vorbitorii editiei: Marta Petreu, Maria Ghitta si Andrei Oisteanu. Tema: "Pro si antisemitism". Ocazie de a afla: omenirea, ea, asa cum este, se imparte in doua categorii nete: "prosemiti" si "antisemiti" - cale de mijloc neexistand. Epocala descoperire va fi cantata-pentru-dumneavoastra de poeta creierala Marta Petreu, dupa indicatiile pretioase ale tovarasului de veacuri Ianosi (marxist nascut, nu facut, care, imediat ce Brucan i-a dat bilet de voie, s-a grabit sa explice "goi"-lor analfabeti ce este acela un Gulag si cum trebuie abordati in mod constructiv Salamov si Soljenitan.
Al doilea eveniment - tot in 20 septembrie datat (Ziua): "Comunitatea evreiasca din Romania isi alege conducatorii (...) Responsabilii obstii evreiesti au decis ca a sosit timpul ca scaunul de presedinte, ramas gol dupa moartea neuitatului Nicolae Cajal, sa fie ocupat prin alegeri democratice, transparente. ZIUA a fost ziarul care a precipitat evenimentul, aducand in discutie prea lunga si problematica prezenta in varful conducator al Federatiei Comunitatilor Evreiesti din Romania (F.C.E.R.) a unui fost colonel activ de Securitate. Dar acum povestea apartine trecutului*.
Important, si trebuie subliniat acest lucru, alegerile vor fi, pentru prima data, libere si transparente. (sublinierea si uimirea mea: cum "pentru prima data libere si transparente"?)
ZIUA mai informa: "Pentru postul de presedinte candideaza: prof. univ. Radu Alexandru Feldman (Radu F. Alexandru) (...); prof. univ. ing. Tiberiu Roth, (...) prof. univ. Corneliu Sabetay (...) si prof. univ. Aurel Vainer (...) Pentru postul de vice-presedinte al FCER candideaza conf univ. ing. Otto Adler, regizorul Erwin Simsensohn si ing. Paul Schwartz. Postul de secretar general, detinut pana acum de av. Iulian Sorin, va fi ocupat de unul din cei cinci candidati inscrisi in cursa electorala*"
Securistul Iulian Sorin era-este "av."? Aviator? Avicultor? Neinformat - si modest - imi spun ca graba cu care Comunitatea evreilor a trecut la alegeri "pentru prima data libere" se va fi datorand unui articol de acum catva timp in care Tesu Solomovici i-a zis pe... pseudonume adevaratului conducator al Comunitatii: colonelul de Secu. Numai ca de atunci a trecut multa

vreme - si nu s-a intamplat nimic notabil. Presupun: tot el (Tesu S.) pune degetul... pe "i", cand scrie: "ZIUA a fost ziarul care a precipitat evenimentul, aducand in discutie prea lunga si problematica prezenta in varful conducator al Federatiei Comunitatilor Evreiesti din Romania (F.C.E.R.) a unui fost colonel activ de Securitate."
Ceea ce ar putea insemna (pana la proba contrarie) ca "scandalul" provocat de Uniunea lui Manolescu N. cu Garbea H. si, in subteran, cu Zalis H. a dat tulburare, precipitare, si... mobilizare electorala in Comunitatea evreiasca - intru apararea (cu ghearii si cu dintile, vorba romancierului minoritar) pro-semitismului de atacurile marsave ale odiosului antisemitism la care se dedau cei care "nu sunt cu noi - deci sunt impotriva noastra si trebuiesc starpiti", potrivit doctrinei sionismului triumfator.
La 16 ianuarie 2005 scriam textul "Unde ni sunt...?" in care citam concluzia trasa de Elie Wiesel (sub supravegherea ambasadorilor SUA si ca Israelului in Romania) la 16 oct. 2004: "Holocaustul in Romania a fost posibil ca urmare a antisemitismului cu radacini adanci in istoria politica si culturala a tarii". Calificand-o: "rezultat al gandirii teroriste a holocaustologilor, model de abuziva injumatatire a adevarului". Si continuam: "Deci noi, romanii, ne asumam partea de vina in martirizarea si uciderea evreilor incepand din 27 iunie 1941 ("Pogromul de la Iasi"), evreii insa nici nu vor sa auda (corect: nu ne permit sa deschidem gura pentru a vorbi si noi) despre martirizarea, uciderea romanilor, cu un an mai devreme, incepand din 28 iunie 1940, in Basarabia si in Bucovina de Nord ocupate de bolsevici, apoi, din 23 august 1944, cateva bune decenii, in restul Romaniei ocupate de rusi".
In alt text, "Sa invatam de la evrei", spuneam: "Fata cu obrazniciile, acuzatiile, calomniile, actele de xenofobie (antiromanismul), de rasism (�numai evreii au suferit, numai ei au dreptul sa vorbeasca despre Holocaust�), nu mai acceptam diktatul, cu capul plecat, cu gura inchisa. Si noi, ne-evreii, am suferit, si noi avem dreptul de a ne apara suferinta si onoarea de victime."
In continuare, sugeram: "...respectarea intocmai a "Ordonantei de urgenta nr. 31/2002 privind interzicerea organizatiilor si simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob si a promovarii cultului persoanelor vinovate de savarsirea unor infractiuni contra pacii si omenirii". Propuneam "sa cerem, nu eliminarea din text a termenului *fascist* (violent inexact), ci introducerea, dupa *fascist*, si *comunist*".
Iata ca la 4 august 2005 a fost luata Hotararea nr. 902 privind infiintarea "Institutului National pentru Studierea Holocaustului din Romania - Elie Wiesel".
Ce va fi cautand pe fronton numele "Elie Wiesel"? Purtatorul nici macar nu a murit, dar a dat numele sau unui organism avand ca scop studiul unui fenomen din Romania? Ce a avut, ce are Elie Wiesel cu noi, Romanii - in afara de ura oarba, de repetata, de ingrosata falsificare a adevarului istoric din punctul de vedere al unui frustrat Mare-Maghiar ca el in "favoarea" ungurilor ocupanti ai Ardealului de Nord, de calomnierea constanta, isterica a Romaniei si a Romanilor (*Romanii au ucis, au ucis, au ucis!**)?
Citind "Hotararea" (asa este corect, nu Hotararea cum sta scris intr-un act oficial), bag de seama: daca Primul ministru si ministrul Culturii (sic) l-au numit in fruntea Institutului pe "istoricul" Mihail Ionescu, cronicar de curte si de atenanse al lui Ceausescu, atunci nu mai exista incompatibilitate intre natura institutiei si denumirea ei, in care caz de ce nu ar fi rebotezata: "Institutul Elie Wiesel - Mihail Ionescu"?
Vasazica, guvernul actual a gasit fonduri pentru finantarea "de la bugetul statului" a unui Institut ce urmeaza a studia suferintele a circa 750.000 evrei (cati erau in 1939) pricinuite de Statul Roman intr-un interval de 4 ani, 1941-1944. Dar acestea (suferintele) erau studiate, cunoscute din 1945, acuzatii fusesera condamnati de Justitia poporului sovietic eliberator prin magistratii impartiali-de-clasa Avram Gutmann-Bunaciu, Voitin(ovici), Sasa Sidorovici; opinia publica, convocata in salile Tribunalului Poporului pe baza de legitimatii speciale si de promisiuni-amenintari, incalzita pana la delir de verbul - romanesc! - al lui Brucan, Baranga,

N. David, Nestor Ignat, Miron Constantinescu care cerea Moarte-dusmanilor-Romaniei; pusii sub invinuire fusesera preparati ca-la-Moscova, cu ciomagul si ranga de fier a enkavedistului Nicolski-Grünberg; unii executati, in 1947... Ce mai pot descoperi cei 30 de cercetatori salariati: R. Ioanid, M. Shafir, Al. Florian, J. Ancel, Braham, Lia Benjamin, L. Volovici, L. Rotman, W. Totok, Laszlo A., G. Andreescu, O. Pecican, M. Ghitta ? Ca G. Liiceanu si D. Tudoran fusesera pana mai an antisemiti virulenti, insa devenisera din senin (sic) filosemiti convinsi? Ca antisemitul cult N. Manolescu (nu cita el chiar din Garaudy?!) s-a prefacut ca prin minune in vanator de antisemiti ca Goma?
Actualul Guvern a gasit pe data fonduri, local, secretare, automobile (si benzina!), soferi pentru cei 30 de cercetatori-din-nou a ceea ce era cercetat de jumatate de veac. Nu conteaza: misia cercetatorilor (dar si a colaboratorilor!) va fi nu aceea de a descoperi alti criminali dintre romani, alte victime dintre evrei, ci de a impiedeca, prin vacarm bine orchestrat, patrunderea, in sfarsit, pana la urechile ne-evreilor amneziati de 50 de ani de teroare politieneasca si reeducare (ca la Pitesti!, ca la Pitesti!) a adevarului integral, acela care spune: si noi, ne-evreii, am fost martirizati de bolsevicii rusi, dintre care nu putini evrei; si mai spune: evreii nostri nu au fost chiar totdeauna doar victime - ci si calai; si inca feroci. "Cercetatorii" care vor face act de prezenta in zilele de salariu (gras, de la bugetul statului roman), daca sunt mai in varsta, atunci sigur au fost ei insisi belitori-de-goi, iar mai-tinerii sunt fiii, nepotii unor adevarati criminali (ca A. Oisteanu, Al. Florian, R. Ioanid). Ei nu vor lucra pentru scoaterea la lumina a adevarului integral, ci vor trudi la ingroparea si mai in adanc a adevarului despre faptele celor multi, de ordinul zecilor de mii de evrei care, dupa Cedarea Basarabiei si a Bucovinei de Nord, au alergat in Teritoriile Cedate (Perahim, Sorin Toma, Celac, Barladeanu, Misa Oigenstein si Bella Iosovici - viitorii parinti ai fratilor Oisteanu) unde au distrus, cu entuziasm revolutionar bolsevic Biblioteci si Biserici, Carti si Icoane - iar, ca auxiliari zelosi ai NKVD, (incepand din 28 iunie 1940): au distrus cu jubilatie Oameni: martirii nostri.
Acesta va fi adevaratul rol al Institutului binenumit "Wiesel". Sa bruieze, sa minorizeze, sa ironizeze, in final sa interzica, in continuare, partea noastra de adevar, cea care ar contrazice inocenta integrala a evreilor si ar atenta la unicitatea Holocaustului si in Romania (si in Polonia, si in Tarile Baltice, si in Rusia...).
Se stie: rolul determinant al crearii Institutului "Wiesel" l-au avut nu guvernantii romani, chiar analfabeti profunzi in materie de istorie nationala - ci americanii si israelienii. Iar reprezentantii poporului roman nu au gasit de cuviinta sa consulte poporul roman, cel pe care ei il reprezinta - la Bruxelles, la Moscova, la New York -, ci au ciocnit calcaiele si s-au executat.
Pentru edificarea unui Memorial al Victimelor Bolsevismului, noi, ne-evreii, noi, ne-bolsevicii, noi, ne-securistii, cui sa ne adresam? Cine dintre conducatorii Romaniei se uita in gura noastra? Ai zice ca in alegerile de anul trecut au ales un presedinte al Romaniei nu romanii - ci americanii si israelienii.
Intrebare: Avem noi, indigenii, bastinasii, majoritarii romani - ne-americani, ne-israelieni - dreptul la un "Institut pentru Studierea Terorii Bolsevice in Romania intre 28 iunie 1940 - iulie 1990"? Daca au meritat evreii din Romania (sa admitem prin absurd ca cei 750.000 au fost cu totii victime) nu ar fi drept, echitabil (sic) ca un alt Institut, nu geaman, ci paralel, neconcurent sa studieze, repertorieze, difuzeze marturii despre suferintele a circa 30.000.000 ne-evrei pricinuite de Teroarea Bolsevica, slujita cu abnegatie de evrei timp de 50 ani? Inca o data, fiindca "partenerii" nu aud, nu dialogheaza, ei monologheaza-dikteaza: in cifra de 30 milioane de ne-evrei romani intra cele trei generatii de basarabeni si bucovineni distruse - chiar daca nu total lichidate; si cel putin doua generatii de ne-evrei din restul Romaniei.
Pentru ca guvernul Romaniei si presedintele Romaniei nu se vor grabi sa vina in intampinare ("intampinare", dupa 16 ani de nepasare, de surzenie?), noi, ne-evreii, nefiind nici americani, nici chiar israelieni, propunem: un sondaj prin Internet. Intrebarea: Este oare necesar un

"Institut pentru Studierea Terorii Bolsevice in Romania"? Sau mai poate astepta inca o jumatate de secol - ca nu dau turcii...?
Vom afla:
a) daca mai exista romani doritori ca macar in al 12-lea ceas sa se ridice in doua picioare si sa-si afirme, sub propriul nume, dorinta de restabilire a adevarului istoric din ultima jumatate de secol;
b) daca mai exista romani in actualul guvern, care sa-si faca datoria fata de comunitatea noastra multincercata, multnedreptatita, mult si mereu mintita.
In cazul in care guvernul roman nu va mai avea fonduri si pentru romani, deci "ISTBR" nu va avea un sediu, vom ruga Institutul "Wiesel" sa cedeze o camaruta la subsol. Nu ne indoim de generozitatea legendara a evreilor. Daca nu - nu va fi. Romanii vor ramane afara. Sunt obisnuiti, romanii, cu "afara": au fost dati afara din case, din libertate, din familiile "reintregite de Securitate", din amaratele slujbe de dupa prizonierat si inchisoare si deportare, dati afara din tara lor (iar basarabenii si bucovinenii, chiar de au ramas pe loc, au fost dati afara de rusi din propria-le identitate romaneasca).
Neavand un acasa al lor, romanii se vor intalni... afara; in Piata Universitatii, de pilda. Pe timp de ger, de ploaie, supravietuitorii romani dintre eternele victime se vor adaposti in holurile Facultatii de Litere si in cele ale Institutului de Arhitectura.
Numai de nu le-ar da prin cap actualilor guvernanti ai tarii - tara din care au fost dati afara cetatenii sai - sa trimita Minerii lui Iliescu, pentru "restabilirea ordinii" - si sa-i dea prilej lui N. Manolescu sa ia un interviu legitimator "Omului cu O mare". Fiindca atunci...
Romanii de buna credinta, avand cultul memoriei si simtul onoarei, sunt invitati sa-si manifeste acordul/dezacordul cu crearea "Institutului pentru Studierea Terorii Bolsevice in Romania intre 28 iunie 1940 - iulie 1990" - la adresa electronica: http://holocaustulrosu.blogspot.com.

ROMANII TOLERANTI DOAR IN DECLARATII

Conform unui sondaj de opinie comandat de institutul national pentru studierea holocaustului, romii, evreii, maghiarii si arabii sunt perceputi ca o amenintare. Sondajul de opinie initiat de Institutul National pentru Studierea Holocaustului din Romania „Elie Wiesel" spulbera mitul potrivit caruia romanii sunt un popor tolerant.

Majoritatea repondentilor declara ca minoritatile au aceleasi drepturi ca si ale altor cetateni, dar nu doresc sa aiba prea mult de a face cu acestea. Astfel, nu numai romii, dar si evreii, maghiarii si arabii sunt perceputi de romani ca o amenintare. De asemenea, potrivit sondajului, putini sunt romanii care ar accepta in familiile lor persoane din alte minoritati nationale.

Sondajul de opinie, care a avut ca obiect perceptia asupra relatiilor interetnice si a Holocaustului in Romania, a fost realizat de INSHR si TNS-CSOP (Centrul pentru Studierea Opiniei si Pietei), la solicitarea Institutului National pentru Studierea Holocaustului din Romania „Elie Wiesel" (INSHR). Datele din sondaj au fost culese in luna mai, esantionul realizat fiind reprezentat din 1.026 de persoane (cetateni de etnie romana si alte etnii) reprezentative din punct de vedere national. Metoda folosita a fost reprezentata de interviuri fata in fata si chestionare structurate.

Desi majoritatea repondentilor (58%-71%) au considerat ca minoritatile au aceleasi drepturi ca si ceilalti cetateni ai Romaniei, multi dintre subiectii sondajului nu doresc sa aiba prea mult de-a face cu minoritarii. Dupa cum era de asteptat, cei mai huliti au fost romii. Astfel, 33 la

suta din romani cred ca romii sunt o problema, in timp ce doar 18 la suta cred acelasi lucru despre maghiari.

Mai mult, tiganii sunt perceputi ca o amenintare pentru 14 la suta din repondenti. Evreii sunt perceputi mai curand neutru, nefiind vazuti nici ca o problema serioasa, dar nici ca generatori ai unui avantaj pentru Romania.

Toleranta zero

Toleranta fata de minoritatile nationale scade foarte mult atunci cand se pune problema acceptarii unor relatii apropiate cu acestea. Si de aceasta data, intoleranta cea mai mare s-a manifestat fata de romi. Pe o scala de la 1 la 7, unde 1 este cea mai apropiata relatie acceptata cu o minoritate (membru de familie), iar 7 cea mai departata (nu ar trebui sa vina in Romania), toleranta fata de romi s-a situat la 5,14.

O atitudine apropiata s-a manifestat si fata de arabi (5,18). Ambele minoritati ocupa o pozitie la fel de slaba pentru alte variante de apropiere (doar 2% din repondenti sunt de acord ca romii sa faca parte din familie, 5% sa-i aiba in grupul de prieteni si 7% accepta oameni din aceasta etnie ca vecini, iar 22% din romani ar dori ca romii sa nu vina in Romania).

Sondajul de opinie a relevat ca aceste diferente se modifica pe masura cresterii nivelului de educatie a repondentilor: in raport cu evreii, de la 4,41 pentru cei cu educatie medie, la 3,66 pentru cei cu educatie universitara si, in mod similar, in raport cu maghiarii (de la 4,35 la 3,85 pentru extremele educationale). Distanta sociala mai mica in raport cu evreii este sustinuta prin faptul ca acestia sunt acceptati in familie (9%), in grupul de prieteni (14%) sau ca vecini (11%).

De asemenea, apare o pondere mai scazuta (8%) a celor care declara ca acestia nu ar trebui sa vina in Romania. Aceasta minoritate beneficiaza si de aprecieri pozitive, 15 la suta din repondenti apreciind ca are o contributie folositoare in anumite regiuni.

Fata de maghiari, romanii au un comportament similar: pentru acceptarea in familie (8%), in grupul de prieteni (13%) sau ca vecini (9%). Doar 12% au declarat ca maghiarii nu ar trebui sa vina in Romania.

Studiul initiat de INSHR a sondat si imaginea lui Ion Antonescu (foto) in calitate de sef al statului. Desi 40% din repondenti nu au putut face aprecieri asupra personalitatii maresalului Ion Antonescu, totusi 46% din acestia il considera un „mare patriot", iar 44% - „mare strateg". Aproximativ o treime din esantion crede ca Antonescu „trebuie reabilitat pentru ceea ce a facut pentru Romania".

Doar un sfert din cei intervievati au considerat ca acesta este responsabil pentru crime impotriva evreilor si circa 20% au considerat ca „a condus Romania la dezastru" si „a fost un criminal de razboi". Concluziile sondajului TNS-CSOP, care are o marja de eroare de 3,06 la suta, arata ca romanii nu sunt dispusi la prea multa toleranta atunci cand este vorba de minoritatile nationale.

Directorul executiv al CSOP, Andrei Musetescu, crede totusi ca, desi rezultatele studiului sunt

ingrijoratoare, nu trebuie trase concluzii definitive.